

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5932

гр. София, 26.07.2022 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав**, в закрито заседание на 26.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

като разгледа дело номер **4333** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл.

1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Първоначално делото е образувано по искова молба на Я. Я., чрез адвокат Р. Р., пред Софийски районен съд срещу Агенция „Пътна инфраструктура“ за признаване за установено недължимостта на сума в размер на 4069,98 лв., начислена въз основа на акт за установяване на публично държавно вземане № ПТР-12-21-64/11.06.2015 г. на директора на Областно пътно управление – С. към Агенция „Пътна инфраструктура“. С определение № 4819 от 30.06.2021 г., постановено по адм. дело № 617/2021 г., Административен съд – София-град е повдигнал спор за подсъдност по реда на чл. 135, ал. 5 от АПК, като в мотивите си е приел, че исквата молба, с която е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл.124, ал.1, предл. 3 от ГПК за сумата от 4 069, 98 лв., ведно със законната лихва, следва да се разгледа от Софийския районен съд. Съдът е обосновал извод, че подведомствените на административните съдилища спорове са изчерпателно изброени в АПК, като отрицателните установителни искове не са между тях и гражданскоправеният спор следва да се разгледа по общия исков ред от гражданския съд.

С определение № 16 от 12.05.2022 г. смесен петчленен състав на Върховният касационен съд и Върховният административен съд е намерил, че компетентен да разгледа исквата молба е Административен съд – София-град. В определението е посочено, че административният съд следва да съобрази и постановеното решение № 19 от 03.01.2020 г., по адм. д. № 8409/2019 г. по описа на Върховния административен съд, първо отделение. С цитираното решение е оставено в сила решение № 222/07.06.2019 г., постановено по адм. д. № 266/2019 г. по описа на Административен съд – Стара Загора, с което е отхвърлена жалбата на Я. с искане за прогласяване на нищожността на Акт за установяване на публично държавна вземане № ПТР-12-21-64 от 11.06.2015 г. на Директора на Областно Пътно управление – С. към Агенция

„Пътна Инфраструктура“.

С молба от 16.05.2022 г. адвокат Р. е направил уточнения, посочвайки, че ищецът иска ответникът Агенция Пътна Инфраструктура да бъде осъден да му плати сумата от 4069,98 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното и изплащане, като обезщетение за имуществени вреди на ищеца, причинени от незаконосъобразните действия на административния орган, изразяващи се в записването (начисляването) по партидата на ищеца на посочената сума, която е била дължима от друго лице – Й. В. Й., развиващ дейност като [фирма], от 05.03.2010 г.

С разпореждане от 17.05.2022 г. производството по делото е оставено без движение, като на ищеца е указано да посочи и опише от какви точно незаконосъобразни фактически или правни действия или бездействия - по кои текстове от закона и на кое точно длъжностно лице или административен орган от структурата на А. са настъпили твърдените вреди и да посочи, дали оспорва обстоятелството, че Акт за установяване на публично държавна вземане № ПТР-12-21-64 от 11.06.2015 г. на Директора на Областно Пътно управление – С. към Агенция „Пътна Инфраструктура“ е бил оспорен от него пред Административен съд, С. З. и че с решение № 222/07.06.2019 г., постановено по адм. д. № 266/2019 г. по описа на Административен съд – Стара Загора, е отхвърлена жалбата на Я. Я. с искане за прогласяване на нищожността на посочения административен акт.

На ответника А. е дадено указание да представи информация относно изпълнението на Акт за установяване на публично държавна вземане № ПТР-12-21-64 от 11.06.2015 г. на Директора на Областно Пътно управление – С. към Агенция „Пътна Инфраструктура“ и по конкретно на кои дати и с чие имущество са погасени публичните вземания на [фирма], установени с акта.

С молба от 23.05.2022 г. адвокат Р. е направил уточнения. Твърди, че на 05.03.2010 г. Я. Г. Я., който до онзи момент е имал регистрация като [фирма], е прехвърлил предприятието на едноличния търговец на Й. В. Й., за сумата от 70 000 лв. В чл. 2 от сключения между страните и представен по настоящото дело договор се посочва, че Предприятието [фирма] се прехвърля на приобретателя ведно с всички активи и пасиви, несъбрани вземания, предоставени лицензии и разрешителни с прехвърляне на правоотношенията по сключените трудови и наемни договори, с оглед встъпването и като страна по тях“. С акта на прехвърлянето Я. е прекъснал правната си връзка с едноличния търговец, а Й. е започнал да развива дейност като [фирма], под чуждо име, в нарушение на разпоредбата на чл. 57 от Търговския закон. Прехвърлителната сделка е надлежно вписана по партидата на едноличния търговец в Търговския регистър (вписване № 20100312145820 от 12.03.2010 г., което се установява и от представеното по делото актуално състояние на търговеца), като с оглед публичния характер на регистъра, съгласно чл. 7, ал. 1 от Закона за търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, от момента на вписването вписаното обстоятелство се смята за известно на третите добросъвестни лица, в т.ч. и на ответника А..

С АУПДВ № ПТР-12-21-64 от 11.06.2015 г. на Директора на О. - С. към А. е установено публично държавно вземане на Агенцията към [фирма] (под което име към онзи момент вече е развивало дейност физическото лице Й. Й.) в размер на 4 069.98 лв., като в акта се посочва, че на основание чл. 18, ал. 2 от Закона за пътищата и чл. 17, ал. 1 от Наредбата за специално ползване на пътищата едноличният търговец

дължи такса, считано от 01.01.2011 г., върху която се е натрупала и законна лихва. Към тази дата Я. Я. не е развивал дейност като ЕТ, поради което и не е можел да бъде субект на нарушението, респ. адресат на акта.

Според ищеца от представената по делото Справка за задълженията на Я. Г. Я., от НАП към дата 03.04.2020 г. се установява, че публичните задължения по посочения АУПДВ са записани (начислени) именно по партидата Я. Я., а не на Й. Й..

Съгласно изпратените разпореждания на публични съдебни изпълнители към НАП от 24.02.2020 г., 27.03.2020 г., 27.04.2020 г., 27.05.2020 г., 28.07.2020 г. и 18.08.2020 г., че въз основа на посочения акт А. се е присъединила като вискател по образуваното срещу Я. Я. изп. д. № 24090003237/2009 г. на ТД на НАП П. - офис С. З., като публичните задължения по акта (главница и лихви) са събрани принудително в пълен размер от патримониума на Я. Я., а не на Й. Й..

Твърди се, че с действията си, изразяващи се в записването (начисляването) по партидата на физическото лице Я. Я. (а не на физическото лице Й. Й.) на сумата по посочения АУПДВ, длъжностните лица от състава на А. са нанесли на ищеца имуществени вреди, еквивалентни на тази сума, тъй като именно в резултат на тези техни действия публичните задължения на [фирма], установени с акта, са погасени с имуществото на Я. Я., а не с това на Й. Й.. В молбата се сочи, че доколкото А. е юридическо лице, същата винаги действа чрез своите служители, а в настоящия случай несъмнено именно длъжностни лица от състава на А. са начислили по партидата на ищеца процесната сума, която впоследствие е преминала от неговия патримониум в патримониума на Агенцията. Ирелевантно за ангажиране на имуществената отговорност на ответника в настоящото производство е обстоятелството кое конкретно длъжностно лице от състава на органа е извършило тези действия, тъй като отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е обективна, безвиновна и поради това вината на конкретното длъжностно лице не е елемент от фактическия състав на тази отговорност. В подкрепа на доводите е цитирана практика на ВАС.

По нататък в молбата се сочи, че твърдените вреди са предизвикани от незаконосъобразни действия на административни органи и длъжностни лица при А., при или по повод изпълнение на административна дейност и се изразяват в записването (начисляването) по партидата на физическото лице Я. Я. на сумата от 4 069.98 лв., която е дължима от друго физическо лице. Изрично се сочи, че твърдените вреди не са произлезли от административен акт и по-конкретно от АУПДВ № ПТР-12-21-64 от 11.06.2015 г., на Директор на Областно пътно управление - С., към Агенция „Пътна инфраструктура”.

Не се спори, че с Решение № 19 от 03.01.2020 г. по адм. д. № 8409/2019 г. на ВАС е оставено в сила Решение № 222 от 07.06.2019 г. по адм. д. № 266/2019 г. на АдмС – С. З., с което е отхвърлена жалба на Я. Я. с искане за прогласяване на нищожността на АУПДВ № ПТР-12-21-64 от 11.06.2015 г. на Директора на О. - С. към А.. Ищецът поддържа единствено, че установените с акта публични държавни вземания незаконосъобразно са били записани (начислени) по неговата партида и събрани от неговия патримониум, тъй като е следвало да бъдат начислени на физическото лице Й. Й. и погасени с неговото имущество, доколкото от 05.03.2010 г. именно това лице е развивало дейност като [фирма] и именно то е субект на визираното в акта нарушение.

С молба от 17.06.2022 г. ответникът е представил доказателства, във връзка с дадените указания и е посочил, че задълженията на Я. Я. са обективирани с оглед издадено на

[фирма], Разрешение № 2005 от 22.07.2008 г., за специално ползване на пътища, чрез експлоатация на рекламно съоръжение. В разрешението са описани права и задължения, които жалбоподателя следва да спазва и изпълнява. Според ответника, задълженото лице не е изпълнило задълженията визирани в Разрешение № 2005 от 22.07.2008 г., за специално ползване на пътища, чрез експлоатация на рекламно съоръжение. Задълженията произтичат от неплащане на такси от страна на лицето получило Разрешение № 2005 от 22.07.2008 г., поради което със Заповед № ЛД-11.1224 от 14.08.2013 г. на Началник отдел в Дирекция „РПИБС”, към Агенция „Пътна инфраструктура” е отнето полученото Разрешение. Във връзка с неплащането на задълженията е издаден АУПДВ № ПТР-12-21-64 от 11.06.2015 г., на Директор на Областно пътно управление - С., към Агенция „Пътна инфраструктура”. Актът е оспорен по съдебен ред, като жалбата е отхвърлена от Административен съд, С. З., с влязло в сила решение. С разпореждане за присъединяване от 14.12.2015 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП, П., офис С. З., е допуснато присъединяване в изпълнителното производство по изпълнително дело № 3237/2009 г. на ТД на НАП, П. на А., С. - област, по изпълнително основание АУПДВ № ПТР-12-21-64 от 11.06.2015 г., на Директор на Областно пътно управление - С., към Агенция „Пътна инфраструктура”. С осем броя Разпореждания издадени от публичен изпълнител при ТД на НАП, П., офис С. З., издадени в периода 24.02.2020 г. – 18.08.2020 г. е разпоредено разпределение на постъпили суми по изпълнително дело № 3237/2009 г. По време на проведеното по делото открито заседание, ищецът не се явява. От адвокат Р. са постъпили съображения по съществуващото на спора в писмен вид.

Ответникът Агенция „Пътна инфраструктура” се представлява от юрисконсулт Н., който оспорва исковата молба.

Участвалият в делото прокурор, в заключението си счита, че исковата молба е неоснователна и недоказана по основание и размер.

С протоколно определение от 13.07.2022 г. съдът е дал ход на устните състезания.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав при преценка на доводите, релевиращи в жалбата и съдържащите се в административната преписка доказателства намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Страните не спорят относно изложените по-горе обстоятелства, а именно, че с влязъл в сила АУПДВ № ПТР-12-21-64 от 11.06.2015 г., на Директор на Областно пътно управление - С., към Агенция „Пътна инфраструктура” за [фирма] са установени публични вземания в размер на 4 069,98 лв., като тази сума е събрана принудително от ищеца Я. Я. с осем броя Разпореждания издадени от публичен изпълнител при ТД на НАП, П., офис С. З., издадени в периода 24.02.2020 г. – 18.08.2020 г. по изпълнително дело № 3237/2009 г.

При така приетото за установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав прави следните изводи:

При извършената повторна служебна проверка за допустимост на предявените икове, настоящият съдебен състав счита, че не са налице положителните процесуални предпоставки, обуславящи правото на ищеца да иска от съда да се произнесе по предявения иск, с който съдът е сезиран.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от

незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различieto по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвента към противоправното деяние. Характерно е за втория вид отговорност е, че е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "действия" и „бездействия“ следва да се разбират само онези фактически и правни действия, които са осъществени от длъжностни лица и административни органи при или по повод на административната дейност, т.е. при упражняването на дадените им от закона правомощия.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увреждания може да търси обезщетение. Незаконосъобразните административни актове или действия или бездействия са последица от несъобразност на поведението на длъжностните лица с разпоредбите на закона или подзаконовите нормативни актове.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразна със закона административна дейност. Те обаче следва да докажат претърпените вреди, техния характер и размер и най-вече, че вредоносният резултат е в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на държавен или общински орган или длъжностно лице, при или по повод на изпълнението на административната дейност. Това е така, защото деликтната отговорност на държавата/общината не се презюмира от закона, поради което в тежест на ищеца (арг. чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК) е да проведе главно и пълно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а за съда

съществува задължение да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ с оглед твърденията на ищцата включва в кумулативна даденост: 1. наличие на действие или бездействие, осъществено от длъжностно лице или от орган на ответника, при или по повод на административната дейност; 2. незаконосъобразност на действието или бездействието; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая не е доказана. От представените с исковата молба и от ответника А. писмени доказателства не се установяват действия на органи или длъжностни лица на ответника, извършени при или по повод на административната дейност, от които биха могли да настъпят претендираните вреди.

Съгласно установеното в правната теория, основните характеристики на административната дейност като проява на изпълнителната власт са следните:

1. Административната дейност е държавна дейност. Тя е дейност по осъществяването на държавната власт. Извършва се от държавни органи или органи, на които изрично и по изключение е възложено да изпълняват функции на държавни органи.

2. Административната дейност е юридическа дейност. Тя се извършва чрез правни действия, проявява се в правни действия и актове и поражда правни последици. В нея участват административно-правни субекти. Тя представлява реализация на административни правомощия на съответните органи. Чрез нея се осъществяват административните права и задължения на граждани и организации. Тя е юридически определена и институционализирана - извършва се от държавни органи с определен правен статут и компетентност.

3. Административната дейност е подзаконова дейност. Тя се развива и осъществява въз основа на закона, като правомощията на администрацията произтичат от съответните закони. Административната дейност има подчинен изпълнителен характер по отношение на законодателната дейност на държавната власт. Основната задача на администрацията в системата на държавния механизъм е изпълнението и прилагането на волята на закона в конкретната практика на държавното управление.

В случая ищецът поддържа, че установените с акта публични държавни вземания незаконосъобразно са били записани (начислени) по неговата партида и събрани от неговия патримониум, без да се вземе предвид, че е следвало да бъдат начислени на физическото лице Й. Й. и погасени с неговото имущество, доколкото от 05.03.2010 г. именно това лице е развивало дейност като [фирма].

Настоящият съдебен състав намира на първо място за безспорно, че визираните задължения в размер на 4 069,98 лв., са установени с влязъл в сила АУПДВ № ПТР-12-21-64 от 11.06.2015 г. на Директора на Областно пътно управление - С., към Агенция „Пътна инфраструктура”, чиито адресат е [фирма]. В тази връзка не може да се твърди наличие на незаконосъобразни действия на органи и длъжностни лица при А., свързани с начисляването на

тези задължения по партидата (каквото и да означава това понятие) на Я. Я.. Процесният АУПДВ, като типичен административен акт, по смисъла на чл. 21 от АПК е издаден в производство по глава Пета на АПК. В тази връзка действията на органите и длъжностните лица предприети в производството по издаването на АУПДВ не могат да бъдат квалифицирани като такива, извършени при или по повод на административната дейност (съгласно очертаните по-горе теоретични рамки), защото те са били част от производството по издаване на АУПДВ (чл. 21, ал. 5 от АПК). С издаването на АУПДВ е приключило административното производство и при влизането му законна сила той е подлежал на изпълнение.

Така направеният анализ мотивира настоящия съдебен състав да приеме, че при липса на действия от страна на органи и длъжностни лица при А., извършени при или по повод на административната дейност и изразяващи се в „начисляване“ по партидата на ищеца на сумата от 4 069,98 лв., предявените искове са недопустими.

На следващо място следва да се отбележи, че искът е недопустим, защото АУПДВ № ПТР-12-21-64 от 11.06.2015 г., на Директор на Областно пътно управление - С., към Агенция „Пътна инфраструктура“, с който са установени задълженията не е бил отменен по съдебен ред, което е условие за търсене на обезщетение по реда на чл. 203 от АПК.

В заключение, от приетите по делото писмени доказателства се установява, че сумата от 4 069,98 лв. е събрана от органите по приходите при ТД на НАП, [населено място], като задължението, произтичащо от АУПДВ № ПТР-12-21-64 от 11.06.2015 г., на Директор на Областно пътно управление - С., към Агенция „Пътна инфраструктура“ е присъединено към вече образувано изпълнително дело № 3237/2009 г. срещу Я. Я.. В случай, че ищецът счита, че той като физическо лице не е могъл да носи отговорност за задълженията на [фирма], установено с АУПДВ, той е могъл да оспори всяко едно действие или акт (разпореждане) на публичния изпълнител, за което счита, че засяга негови законни права и интереси по реда на чл. 266 и следващите от ДОПК. Такова оспорване не е направено, поради което Я. Я. не може да претендира и вреди, настъпили от незаконосъобразни действия или актове на органите по приходите.

Въз основа на изложеното съдът намира исквата претенция за недопустима, поради което исквата молба следва да бъде оставена без разглеждане, а образуваното производство - прекратено.

С оглед на изхода на спора на ответника се дължат разноски, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането.

Водим от горното и на основание чл. 159, т. 1 от АПК, **СЪДЪТ**

О П Р Е Д Е Л И:

ОТМЕНЯ протоколно определение от 13.07.2022 г., с което е даден ход на устните състезания.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ исквата молба на Я. Я., чрез адвокат Р. Р., пред Софийски районен съд срещу Агенция „Пътна инфраструктура“ за

присъждане на обезщетение в размер на 4069,98 лв.

ПРЕКРАТЯВА производството по административно дело № 4333 по описа на Административен съд София-град за 2022 г.

ОСЪЖДА Я. Г. Я., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Агенция „Пътна Инфраструктура” на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 4333 по описа за 2022 г. на Административен съд София - град.

Определението подлежи на обжалване в 7-дневен срок от получаването му с частна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.